

Vec C-683/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

16. september 2019

Vnútroštátny súd:

Tribunal Supremo

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

9. júl 2019

Žalobkyňa:

Viesgo Infraestructuras Energéticas, S.A.

Žalovaní:

Administración del Estado

Iberdrola, S.A.

Gas Natural SDG, S.A.

CIDE, Asociación de Distribuidores de Energía Eléctrica

Hidroeléctrica del Cantábrico, S.A.

Predmet konania vo veci samej

Žaloba vo veci správneho súdnictva podaná proti Real Decreto 968/2014, de 21 de noviembre, por el que se desarrolla la metodología para la fijación de los porcentajes de reparto de las cantidades a financiar relativas al bono social (kráľovský dekrét 968/2014 z 21. novembra, ktorým sa podrobne upravuje metodika na stanovenie pomerných percentuálnych podielov súm, ktoré sa majú financovať, týkajúcich sa sociálneho bonusu; ďalej len „kráľovský dekrét 968/2014“).

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Predmetom tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania je výklad článku 3 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/72/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou, ktorou sa zrušuje smernica 2003/54/ES (ďalej len „smernica 2009/72“). Je potrebné určiť, či je vnútroštátna právna úprava, ktorá upravuje sociálny bonus, zlučiteľná s právom Európskej únie, pokiaľ ide o povinnosti služby vo verejnom záujme uložené elektroenergetickým podnikom.

Prejudiciálne otázky

1. Je vnútroštátna právna úprava – aká je obsiahnutá v článku 45 ods. 4 zákona 24/2013 z 26. decembra, ktorý bol následne vykonaný prostredníctvom článkov 2 a 3 kráľovského dekrétu 968/2014 z 21. novembra –, podľa ktorej zodpovednosť za financovanie sociálneho bonusu nesú určité subjekty pôsobiace v rámci elektrizačnej sústavy – materské spoločnosti skupín spoločností alebo prípadne spoločnosti, ktoré súčasne vykonávajú činnosti týkajúce sa výroby, distribúcie a predaja elektriny –, pričom niektoré z týchto povinných subjektov majú veľmi malý konkrétny význam v odvetví ako celku, a naopak od uvedenej zodpovednosti sú oslobodené iné subjekty alebo skupiny podnikov, ktoré môžu mať lepšie predpoklady na pokrytie uvedených nákladov, a to či už vzhľadom na svoj obrat, na svoj pomerný význam v niektorom z odvetví činnosti alebo preto, lebo súčasne a prepojene vykonávajú dve z uvedených činností, podľa judikatúry, ktorú sformuloval Súdny dvor – okrem iného vo svojich rozsudkoch z 20. apríla 2010 (vec C-265/08, Federutility) a zo 7. septembra 2016 (vec C-121/15, ANODE) –, zlučiteľná s požiadavkami stanovenými v článku 3 ods. 2 smernice 2009/72/ES?
2. Je vnútroštátna právna úprava, z ktorej vyplýva, že povinnosť financovať sociálny bonus nie je stanovená ako výnimka a jej časová pôsobnosť nie je obmedzená, ale je stanovená na neurčitú dobu a nenávratne, bez

akéhokoľvek kompenzačného opatrenia, zlučiteľná s požiadavkou proporcionality stanovenou v uvedenom článku 3 ods. 2 smernice 2009/72/ES?

Uvádzané predpisy práva Únie

Článok 3 ods. 2 smernice 2009/72.

Uvádzané vnútroštátne právne predpisy

Článok 45 ods. 4 Ley 24/2013, de 26 de diciembre, del Sector Eléctrico (zákon 24/2013 z 26. decembra o odvetví elektriny, ďalej len „zákon 24/2013“).

Články 2 a 3 kráľovského dekrétu 968/2014, ktoré podrobne upravujú režim financovania sociálneho bonusu stanovený zákonom 24/2013.

Orden IET/350/2014, de 7 de marzo, por la que se fijan los porcentajes de reparto de las cantidades a financiar relativas al bono social correspondientes a 2014 (vyhláška IET/350/2014 zo 7. marca, ktorou sa stanovujú pomerné percentuálne podiely súm, ktoré sa majú financovať, týkajúcich sa sociálneho bonusu za rok 2014).

Orden IET/1451/2016, de 8 de septiembre, por la que se aprueban los porcentajes de reparto de las cantidades a financiar relativas al bono social correspondientes a 2016 (vyhláška IET/1451/2016 z 8. septembra, ktorou sa schvaľujú pomerné percentuálne podiely súm, ktoré sa majú financovať, týkajúcich sa sociálneho bonusu za rok 2016).

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Spoločnosť Viesgo Infraestructuras Energéticas, S.A. (ktorej predchádzajúci názov bol E.ON España, S.L.U.), podala na vnútroštátnom súde žalobu vo veci správneho súdnictva proti kráľovskému dekrétu 968/2014, lebo sa domnieva, že zákonný režim financovania sociálneho bonusu, ktorý tento dekrét podrobne upravuje, je nezlučiteľný so smernicou 2009/72.
- 2 Tento súd rozsudkom z 24. októbra 2016 vyhovel uvedenej žalobe, rozhodol, že režim financovania sociálneho bonusu uvedený v článku 45 ods. 4 zákona 24/2013 sa neuplatní, a zrušil články 2 a 3 kráľovského dekrétu 968/2014, keďže zastával názor, že uvedené vnútroštátne právne predpisy sú nezlučiteľné so smernicou 2009/72.
- 3 Administración del Estado (štátna správa, Španielsko) ako žalovaná podala proti uvedenému rozsudku ústavnú sťažnosť na Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko), lebo sa domnievala, že tým, že sa rozhodlo, že vnútroštátne právne predpisy sa neuplatnia, bez podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na

Súdnom dvore Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), bolo porušené základné právo na verejné pojednanie veci so všetkými zárukami.

- 4 Tribunal Constitucional (Ústavný súd) rozsudkom z 26. marca 2019 rozhodol, že došlo k porušeniu práva na verejné pojednanie veci so všetkými zárukami, a v dôsledku toho vyhovel ústavnej sťažnosti a zrušil napadnutý rozsudok, pričom vrátil vec na ďalšie konanie do fázy pred vydaním rozsudku, a preto vnútroštátny súd poskytol účastníkom konania novú lehotu na predloženie vyjadrení a rozhodol, že podá tento návrh na začatie prejudiciálneho konania.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 5 Žalobkyňa tvrdí, že vnútroštátna právna úprava, ktorá upravuje financovanie sociálneho bonusu, je nezlučiteľná so smernicou 2009/72, lebo okrem toho, že oslobodzuje činnosti týkajúce sa prenosu elektriny, ukladá povinnosť pokryť náklady na sociálny bonus len subjektom alebo skupinám podnikov, ktoré súčasne vykonávajú ďalšie tri činnosti v rámci elektrickej sústavy – výrobu, distribúciu a predaj – a ktoré majú charakter vertikálne integrovaných skupín, a navyše porušuje zásadu proporcionality. Nepovažuje za potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 6 Štátna správa nesúhlasí so žalobou, pričom uvádza, že dôvod, pre ktorý za financovanie sociálneho bonusu zodpovedajú vertikálne integrované skupiny, nespočíva v ich väčšej ekonomickej kapacite a platobnej schopnosti, ale v samotnej vertikálnej integrácii, keďže umožňuje uložiť povinnosť pokryť tieto náklady tým podnikom, ktoré vykonávajú činnosť týkajúcu sa predaja, ktorá priamo súvisí s predmetom dotknutého opatrenia, a na základe toho, že sú vertikálne integrované, majú najlepšie predpoklady na neutralizáciu a minimalizáciu dosahu tejto povinnosti vzhľadom na to, že skupina podnikov, ktorá súčasne vykonáva rozličné činnosti v odvetví elektriny, má najmä podrobnejšie poznatky o odvetví, dosahuje určité úspory z rozsahu a môže uzatvárať zmluvy v rámci skupiny, ktoré zmiernia dosah cenových výkyvov. Navrhuje podať návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa zlučiteľnosti článku 45 ods. 4 zákona 24/2013 a ustanovení vykonávacieho predpisu, ktoré sa týkajú tohto ustanovenia, s článkom 3 ods. 2 smernice 2009/72.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 7 Sociálny bonus je od svojho zavedenia upravený ako plnenie s výrazným sociálnym charakterom (povinnosť služby vo verejnom záujme), ktorého cieľom je chrániť určitých odberateľov elektriny, ktorí využívajú núdzovú sadzbu a ktorí majú v súvislosti s nákladmi na elektrinu vo svojej nehnuteľnosti určenej na trvalé bývanie určité sociálne znaky, ako aj znaky týkajúce sa spotreby a kúpnej sily.
- 8 Sociálny bonus upravuje zákon 24/2013, ktorého článok 45, nazvaný „Zraniteľní odberatelia“, najmä stanovuje, že za zraniteľných odberateľov sa považujú

odberatelia elektriny, ktorí vykazujú v súvislosti so svojou nehnuteľnosťou určenou na trvalé bývanie sociálne znaky, ako aj znaky týkajúce sa spotreby a kúpnej sily, ktoré sa stanovujú vykonávacím predpisom. Na takto vymedzených zraniteľných odberateľov, ktorými sú vždy fyzické osoby, sa v príslušných faktúrach uplatní sociálny bonus. Odsek 4 uvedeného článku znie takto:

„Sociálny bonus sa považuje za povinnosť služby vo verejnom záujme podľa ustanovení [smernice 2009/72] a zodpovedajú zaň materské spoločnosti skupín spoločností alebo prípadne spoločnosti, ktoré súčasne vykonávajú činnosti týkajúce sa výroby, distribúcie a predaja elektriny.

Pomerný percentuálny podiel súm, ktoré sa majú financovať, sa pre každú skupinu podnikov vypočíta ako pomer súčtu ročných priemerov počtu dodávok pripojených do distribučných sústav distribučných podnikov a počtu odberateľov podnikov predávajúcich elektrinu, v ktorých má skupina podiel, na jednej strane a na druhej strane súčtu všetkých ročných priemerných hodnôt dodávok a odberateľov všetkých skupín podnikov, ktoré treba zohľadniť na účely tohto prerozdelenia.

Tento percentuálny podiel sa vypočíta raz za rok podľa postupu a podmienok stanovených vykonávacích predpisom. Na tento účel [sa na internete] každoročne v novembri zverejní informácia vzťahujúca sa na predchádzajúcich dvanásť mesiacov, ktorá sa týka ročných priemerov počtu dodávok pripojených do distribučných sústav distribučných podnikov a počtu odberateľov podnikov predávajúcich elektrinu, ako aj zoznam skupín spoločností alebo prípadne spoločností, ktoré spĺňajú podmienku uvedenú v prvom pododseku tohto odseku.

... každoročne do 1. decembra [sa predloží] návrh na stanovenie percentuálnych podielov financovania pripadajúcich na každú z materských spoločností, o schválení ktorého rozhodne minister priemyslu, energetiky a cestovného ruchu vyhláškou, ktorá sa uverejní v ‚Boletín Oficial del Estado‘ [štátny úradný vestník].

...“

- 9 Zákon 24/2013 neobsahuje zoznam podnikov alebo skupín podnikov, ktoré musia pokryť náklady na financovanie sociálneho bonusu. Tieto podniky boli určené prostredníctvom jednotlivých ministerských vyhlášok (vyhláška IET/350/2014 zo 7. marca a vyhláška IET/1451/2016 z 8. septembra) vydaných na základe uvedeného zákona a kráľovského dekrétu 968/2014, ktorými boli stanovené pomerné percentuálne podiely tak, že významné percentuálne podiely boli pridelené len štyrom subjektom alebo skupinám podnikov, ktoré museli celkovo pokryť približne 96,64 % nákladov, zatiaľ čo zvyšným 23 podnikom, ktoré sú uvedené na zozname, bolo celkovo pridelených približne len 3,36 %. Na odôvodnenie výberu tohto režimu financovania sociálneho bonusu, teda uloženia povinnosti pokryť náklady na sociálny bonus materským spoločnostiam spoločností alebo skupín spoločností, ktoré vykonávajú činnosti týkajúce sa výroby, distribúcie a predaja elektriny a ktoré majú charakter vertikálne

integrovaných skupín, zákonodarca vysvetlil, že uloženie tejto povinnosti takým materským spoločnostiam umožňuje – hoci aj nepriamo – prerozdeliť uvedené náklady medzi hlavné podnikateľské činnosti vykonávané v odvetví elektriny a že neuloženie povinností v súvislosti s činnosťou týkajúcou sa prenosu bolo odôvodnené tým, že išlo o činnosť vykonávanú v režime zákonného monopolu, ktorý bráni subjektu, ktorý vykonáva prenos, získať na trhu náhradu prípadných nákladov spojených so sociálnym bonusom.

- 10 Vzniká však pochybnosť, či je táto úprava financovania sociálneho bonusu, ktorá je obsiahnutá v článku 45 ods. 4 zákona 24/2013 a podrobne upravená v článkoch 2 a 3 kráľovského dekrétu 968/2014, v súlade s článkom 3 ods. 2 smernice 2009/72, podľa ktorého povinnosti služby vo verejnom záujme, ku ktorým patrí sociálny bonus, „musia byť jasne definované, transparentné, nediskriminačné, overiteľné a pre elektroenergetické podniky Spoločenstva musia zaručovať rovnosť prístupu k národným spotrebiteľom“. Vnútroštátny súd sa domnieva, že ani v posudzovanej vnútroštátnej právnej úprave, ani v tvrdeniach štátnej správy nebolo náležite odôvodnené, prečo zodpovednosť za financovanie sociálneho bonusu nesú určité subjekty pôsobiace v rámci elektrizačnej sústavy, pričom niektoré z nich majú veľmi malý konkrétny význam v odvetví ako celku, a naopak od uvedenej zodpovednosti sú oslobodené iné subjekty alebo skupiny podnikov, ktoré môžu mať lepšie predpoklady na pokrytie uvedených nákladov, a to či už vzhľadom na svoj obrat, na svoj pomerný význam v niektorom z odvetví činnosti alebo preto, lebo súčasne a prepojene vykonávajú dve z uvedených činností. Pokiaľ ide o zásadu proporcionality, vnútroštátny súd sa domnieva, že táto povinnosť financovať sociálny bonus nie je stanovená ako výnimka a jej časová pôsobnosť nie je obmedzená, ale je stanovená na neurčitú dobu a nenávratne, bez akéhokoľvek kompenzačného opatrenia.
- 11 Okrem toho, hoci samotná štátna správa uznáva, že prepojenie dvoch z činností vykonávaných v odvetví elektriny – predaj/výroba – má synergický efekt a umožňuje dosiahnuť úspory z rozsahu v prospech dotknutých podnikov, zavedený režim neukladá povinnosť financovať sociálny bonus subjektom alebo skupinám podnikov, ktoré súčasne vykonávajú tieto dve činnosti – predaj a výrobu –, ale ukladá im ju len vtedy, ak vykonávajú aj distribučnú činnosť.
- 12 Z vyššie uvedených dôvodov vnútroštátny súd najprv dospel k záveru, že uvedená vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná so smernicou 2009/72 a že vzhľadom na prednosť práva Únie nemožno uplatniť vnútroštátne právo. Domnieval sa, že nie je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore na základe doktríny „*acte clair*“, ktorý sformuloval Súdny dvor (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 6. októbra 1982, CILFIT, 283/81; z 27. marca 1963, Da Costa a i., 28/62 až 30/62; z 19. novembra 1991, Francovich a Bonifaci, C-6 a C-9/90, a z 19. januára 2010, Küçükdeveci, C-555/07), vzhľadom na rozsudok z 20. apríla 2010, Federutility, C-265/08, a najmä rozsudok zo 7. septembra 2016, ANODE, C-121/15. Doktrínu, ktorú Súdny dvor sformuloval v uvedených rozsudkoch, totiž možno v celom rozsahu uplatniť aj na prejednávajúcu vec vzhľadom na to, že sa týka skôr požiadaviek na uloženie povinností služby vo verejnom záujme

v regulovanom odvetví než hmotnoprávnej úpravy odvetvia elektriny alebo plynárenského odvetvia, a preto je nepodstatné, že ide o odlišné smernice, pričom – pokiaľ ide o spornú otázku – ich doslovné znenie je totožné.

- 13 Prednosť práva Spoločenstva sa vzťahuje nielen na doslovné znenie predpisu Spoločenstva, ale aj na jeho výklad, ktorý podal Súdny dvor, lebo tento výklad má prednosť pred akýmkoľvek iným možným výkladom vnútroštátnych predpisov určených na vykonanie smernice.
- 14 Vnútroštátny súd sa domnieva, že ako Tribunal Supremo (Najvyšší súd) je najvyšším súdom, ktorý má právomoc podávať výklad tak vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa elektrizačnej sústavy, ako aj predpisov Únie v tejto oblasti ako odvetvia upraveného všeobecnými právnymi predpismi, ktoré nesúvisí s ústavnými zárukami, o ktorých rozhoduje len španielsky Tribunal Constitucional (Ústavný súd), a preto mu prináleží určiť, či je španielska právna úprava v rozpore s uvedenou smernicou a či je podľa judikatúry Súdneho dvora oslobodený od povinnosti podať v predmetnej veci návrh na začatie prejudiciálneho konania. Vydal teda rozsudok, ktorým vyhovel žalobe podanej spoločnosťou Viesgo Infraestructuras Energéticas, S.A., a rozhodol, že sporný režim financovania sociálneho bonusu sa neuplatní.
- 15 Štátna správa však podala proti uvedenému rozsudku ústavnú sťažnosť na Tribunal Constitucional (Ústavný súd), pričom namietala porušenie základných procesných práv z dôvodu, že o neuplatnení vnútroštátneho predpisu sa rozhodlo bez podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore. Tribunal Constitucional (Ústavný súd) vyhovel tejto ústavnej sťažnosti, zrušil rozsudok vnútroštátneho súdu z 24. októbra 2016 a vrátil vec na ďalšie konanie do fázy pred vydaním rozsudku, aby vnútroštátny súd „vydal nové rozhodnutie, ktoré bude v súlade s porušeným základným právom“.
- 16 Tribunal Constitucional (Ústavný súd) sa vo svojom rozsudku zaoberal otázkou, či uvádzané rozsudky predstavujú prípad „*acte clair*“, ktorý v súvislosti s prejednávateľným prípadom umožňuje nepodať návrh na začatie prejudiciálneho konania. V tomto zmysle uvádza, že existujú rozdiely medzi prípadmi, o ktorých Súdny dvor rozhodol v rozsudkoch Federutility a ANODE, a prípadom posudzovaným v rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd), lebo v prvom rade zohľadnené európske právne predpisy sa nachádzajú v odlišných smerniciach: v rozsudku vo veci Federutility bol podaný výklad smernice 2003/55/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom a v rozsudku vydanom vo veci ANODE bol podaný výklad smernice 2009/73/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom.
- 17 Tribunal Constitucional (Ústavný súd) rozhodol, že „aj keď ustanovenie, ktoré vyložil Súdny dvor Európskej únie, malo rovnaký obsah tak v smernici týkajúcej sa odvetvia elektriny, ako aj v smernici týkajúcej sa plynárenského odvetvia, nešlo o tie isté smernice ani to isté odvetvie a ani problémy, ktoré sa posudzovali na jednej strane v rozsudkoch vo veciach Federutility a ANODE a na druhej strane

v napadnutom rozsudku, nie sú úplne rovnaké“. Preto Tribunal Constitucional (Ústavný súd) zastáva názor, že neexistuje rovnaká otázka, ktorá vznikla v prípade podobnom prípade, o ktorý ide v prejednávanej veci, a preto neexistuje „*acte clair*“, ktorý by oslobodzoval Tribunal Supremo (Najvyšší súd) od povinnosti podať návrh na začatie prejudiciálneho konania. V dôsledku toho dospel k záveru, že došlo k porušeniu práva na prejednanie veci so všetkými zárukami, keďže o neuplatnení vnútroštátnej právnej úpravy z dôvodu, že sa považovala za nezlučiteľnú so smernicou 2009/72, sa rozhodlo bez predchádzajúceho podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore.

- 18 Tribunal Constitucional (Ústavný súd) sa napokon – po tom, čo vo svojom rozsudku uviedol, že mu neprináleží rozhodnúť, či existuje rozpor medzi neuplatnenou [vnútroštátnou] právnou úpravou a predmetným ustanovením smernice – zaoberal otázkou, či existoval „*acte clair*“, pričom sa vyjadril k zmyslu a účelu predmetných smerníc v porovnaní s neuplatnenou vnútroštátnou právnou úpravou.
- 19 Tribunal Constitucional (Ústavný súd) sa obáva, že prostredníctvom zásady prednosti práva Európskej únie sa zavedie nekoncentrovaný systém preskúmania, ktorý umožní súdom neuplatniť vnútroštátny právny predpis bez toho, aby sa obrátili na Tribunal Constitucional (Ústavný súd) alebo podali návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore, takže si vybral odlišné a podrobnejšie preskúmanie výkladu a uplatňovania práva Únie, ktoré patrí do právomoci vnútroštátnych súdov, keď súd neuplatní vnútroštátny právny predpis, lebo sa domnieva, že odporuje právu Únie, než v prípadoch, v ktorých sa rozhodne, že vnútroštátny predpis je v súlade s právom Únie.
- 20 Ako tiež vyplýva najmä z jeho rozsudkov č. 78/2010 z 20. októbra, č. 232/2015 z 5. novembra a č. 37/2019 z 26. marca, Tribunal Constitucional (Ústavný súd) takto preskúmal výklad predpisov Spoločenstva a posúdenie, ktoré vykonal Tribunal Supremo (Najvyšší súd), pokiaľ ide o podobnosť situácií, o ktoré išlo vo veci prejednávanej vnútroštátnym súdom a vo veci, o ktorej rozhodol Súdny dvor vo svojej judikatúre, ak Tribunal Supremo (Najvyšší súd) dospel k záveru, že vnútroštátny predpis sa na základe zásady prednosti nemá uplatniť, pričom nebolo potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa výkladu.
- 21 V každom prípade vnútroštátny súd rozsudkom zo 7. februára 2012 už rozhodol, že skoršia právna úprava, ktorá upravovala rovnakú oblasť, sa neuplatní, lebo je v rozpore s právom Spoločenstva, a Tribunal Constitucional (Ústavný súd) vyhlásil ústavnú sťažnosť, ktorá bola podaná proti uvedenému rozsudku, za neprípustnú. V uvedenej veci sa vnútroštátny súd opieral o rozsudok vo veci Federutility (C-265/08).
- 22 Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov vnútroštátny súd, ktorý sa domnieva, že je viazaný výrokom rozsudku Tribunal Constitucional (Ústavný súd), so zreteľom na právo účastníkov konania na účinný prostriedok nápravy a na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov ako najvyšší vnútroštátny súd, ktorý má právomoc

rozhodnúť o vecnej otázke, či v regulovanej oblasti odvetvia elektriny existuje „*acte clair*“, teraz upustil od svojho predchádzajúceho stanoviska a rozhodol, že podá návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore. Treba teda položiť otázku, či je režim financovania sociálneho bonusu stanovený v zákone 24/2013, ktorý bol následne podrobne upravený v článkoch 2 a 3 kráľovského dekrétu 968/2014, zlučiteľný s požiadavkou stanovenou v článku 3 ods. 2 smernice 2009/72, podľa ktorej povinnosti služby vo verejnom záujme musia byť jasne definované, transparentné, nediskriminačné, overiteľné a pre elektroenergetické podniky Spoločenstva musia zaručovať rovnosť prístupu k národným spotrebiteľom.

PRACOVNÝ DOKUMENT